NEMERE ISTVÁN

Ahol csontjaid fehérlenek

adamo books kiadó

Nemere István

Ahol csontjaid fehérlenek

Kiadó: Adamo Books Kft.
http://adamobooks.com
Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.
Budapest, 2020

ISBN: 978-963-453-658-1

adamo books kiadó

- Ön is Simmarangba tart, uram?

Csak kis késéssel kapcsolt, hogy a kérdés neki szól. Meglepetten fordult abba az irányba. A repülőgép belsejébe még kevés fény szivárgott be. A kinti hajnal éppen csak hogy némi világosságot lopott be az ovális ablakokon. Legalább tízezer méteren szálltak, odakünn már-már feketének látszott az égbolt.

Az ülése mellett egy fiatal nő állt. „Nem mondhatni, hogy feltűnően szép” - állapította meg elsőként magában. Nyakánál begombolt öltözetével, amelyen a sötétkék és a fehér szín dominált, inkább diáklányhoz hasonlított. Meglehetősen sovány is volt az ismeretlen nő. Tejfehér bőre a többi, javarészt barna bőrű ázsiai utas társaságában különösen világosnak tűnt. A szeme viszont szép volt, ez a tekintet rögtön komoly hatást tett a férfira. Szép, kutyahűséget árasztó, barna szemek... A haja ugyancsak barna volt. Jól állt neki.

- Igen, természetesen... - mondta zavartan, aztán arra gondolt, ez nem is olyan természetes. Simmarangba biztosan kevesen mennek. Hiszen nem olyan jelentékeny ország az, ha ugyan országnak lehet nevezni egyáltalán. Nem tudta még, mit akarhat ez a lány. Vagy asszony?... Manapság olyan gyorsan férjhez mennek a lányok! Valami őrült divat lehet ez... Vagy inkább kóros járvány?
- Leülhetek? - A lány, szerény külseje ellenére, meglehetősen célratörőnek tűnt. „Persze, nincs kizárva, éppen ezért” - futott át a férfi fején a gondolat.
- Parancsoljon! - Helyet szorított neki, elvette a lába mellől fekete kézitáskáját.
- Ne haragudjon, hogy így magára törtem. Csak néhány információra lenne szükségem... - Leült, és kezet nyújtott: - A nevem Maya Grotten.
-

Tony Culver - mutatkozott be ő is, kissé kényszeredetten. Nem kedvelte, ha vadidegen emberek zavarják.

- Ír, skót vagy angol? - csacsogott a lány, ám a férfi igazi érdeklődést látott a szemében.
- Máltai - felelte. Ezt szokta mondani azoknak, akik ennyire behatóan érdeklődnek iránta. Ilyenkor kétfelé ágazik az ügy: vagy tudják, hol található Málta, vagy sem. Az európaiak általában tudják.
- Én holland vagyok - jegyezte meg a lány. - De nem ezért ültem át magához. Keresek valakit, aki mesélne nekem erről a Simm... Hogy is hívják?
- Simmarang - segített Tony, és kissé felvidult. - Nem tudja pontosan az ország nevét, mégis oda igyekszik?
- Ha megláttam, biztosan nem felejtem el - vágta rá Maya eltökélt bizonyossággal. „Lehet, hogy csak játszik velem, hiszen az előbb már szépen kimondta” - jutott Tony eszébe.
- És miről szeretne értesüléseket kapni?
- Hát... milyenek ott az emberek?

Nem találomra kezdte ezzel. Látszott, több kérdést is tartalékol. Tony kedvelte azokat, akik elsősorban más emberekre voltak kíváncsiak.

- Simmarang kicsiny szigetország az Indiai-óceán keleti szélén. Vagyis itt lent - mutatott ki az ablakon. A kékesszürke, de magasabban feketébe játszó mérhetetlen térségben alig lehetett megkülönböztetni, hol végződik az égbolt, és hol kezdődik az óceán. - Nemrégen nyerte el függetlenségét. Közel fekszik Indonéziához, Thaiföldhöz és Burmához, de végső sorom Ausztrália és India sincsenek tőle túl messze. No és a turistaparadicsom, a Maldív-szigetek - tette hozzá.
- Az igen! Arról már hallottam. De Simmarang nem igazán ismert - védekezett a lány. - Tudja, a nagybátyámnak van egy utazási irodája. Nem komoly, nagy iroda, ugyan! Csak két autóbusszal rendelkezik. Ha nagyon sok az utasa, más irodáktól szokott buszokat bérelni. Hollandiában és

környékén utaztat külföldieket. Elsősorban ázsiaiakat. Japánokat... De most arra gondolt, ha sikerülne egyezséget kötnie valamelyik itteni céggel, és európaiakat hozhatna mondjuk Simmarangba... Hirtelen elnevette magát: - Az öreg alighanem csak nagyítóval találta meg a térképen ezt a szigetet.

- Az biztos, kevéssé ismert vidéke ez a földnek - bölcselkedett Tony. Már nem bánta, hogy hozzáült a lány. Kedvelte, ha valamiről többet tudott másoknál, és tőle hallották először a helyes információt. - Pedig igen szép. Egyszer jártam ott, tavaly. A sziget nem nagy, európai mértékkel mérve törpeállamnak is tekinthető. Ha jól tudom, mindössze harmincezren lakják, és fejlett ipara sincsen. Eddig halászatból meg koprafeldolgozásból éltek, most azonban átállnak az idegenforgalomra, legalábbis így tervezik. De ehhez tőke kellene, erre viszont kevés a beruházó.

Maya figyelmesen megnézte a férfit. Jó harmincas, tulajdonképpen rokonszenves. Fekete haj, napbarnított arc kissé délies vonásokkal. Az ősei között arabok is lehettek. „Mediterrán jelleg” - tette hozzá okoskodva. Annak idején ezt is tanulta. Mennyi mindent tanult... De mikor lesz ideje hasznosítani azt a rengeteg anyagot, amit a fejébe töltöttek?

Feltűnt neki, hogy a férfi csak arany pecsétgyűrűt visel, és a jobb csuklóján egy nagyon vékony ezüstláncot.

- Elnézést, hogy megkérdezem - így a lány. - Ön véletlenül nem egy... beruházó?

Tony nevetett:

- Ugyan, dehogy! Tengeri halászati szakértő vagyok, és meghívtak egy néhány napos konzultációra. Bár a simmarangiak évszázadok óta halásznak, azért kevés fogalmuk van az újabb módszerekről...

Simmarang öröktől létezik.

Ezt tanítják a kis számú iskolában a fekete szemű gyerekeknek. Az ország egyik szélétől a másikig egy jó kocsival

fél óra csak az út. A főváros, Panjang valójában nagyobb falu csupán. Akad még néhány a szigeten, mind a tengerparton. A szebb házak mellett sokfelé magasodnak egyszerű kunyhók. Az embereknek kevés munkaalkalom jut, ám az idegen szemlélőnek úgy tűnhet, nem is nagyon bánkódnak emiatt. Pedig van itt egy réteg, amely már távoli iskolákba küldi gyermekeit, és mind több lakosnak ad munkát. A helybeliek egyszerűen a „gazdagoknak" nevezik őket, pedig másutt közepesen szegény polgároknak tartanák ezeket. Itt, ahol egyetlen régimódi lábhajtásos Singer-varrógéppel megalapozhatja valaki a maga és családja jövőjét, ahol egy erős kerékpárral teherszállítást lehet vállalni, ahol egy pár mocsárkedvelő bivaly bőven biztosíthatja egy sokgyerekes család megélhetését - nem szomorúak az emberek. Bíznak a jövőjükben. Ennek legszembetűnőbb jele a sok gyerek. Mindenütt gyerekeket látni: az utcákon, a tereken, a falvakban, a partokon. Simmarang lakosainak több mint a fele még tizenöt éven aluli. A jövő nemzedéke - mondják a műveltebbek. A jövő gondjai - állítják a pesszimisták, akikből itt szintén akad azért, ha nem is túl sok.

Simmarang öröktől létezik, mert így tanítják az ősök tiszteletére emelt egyszerű szentélyekben. Az európai vallások kevés hívőre tettek szert. Nem ritkák a kultikus éjjeli gyűlések, olyankor - valahol a sziget belsejében - tompán szólnak a dobok reggelig... A helyiek nagy részének csak ködös fogalmai vannak arról, mi lehet az óceán távoli partjain. Nem is nagyon érdekli őket. Életük itt összpontosul, és csak az a fontos számukra, ami köztük, velük, értük vagy ellenük történik. Az idegenek persze errefelé ugyancsak felbukkannak; megszokták már őket a furcsa ruháikkal, nyelvükkel, nevetséges mozdulataikkal és tárgyaikkal. Az élelmesebb gyerekek pár száz szavas idegen nyelvismeretüket hasznosítják. Ha a kikötőbe hajó fut be, ott látható Panjang apraja-nagyja. Az egyetlen és meglehetősen primitív repülőtérre általában

Indonéziából jönnek a kisebb hatósugarú gépek; itt csak ezek tudnak leszállni.

Simmarang hát öröktől fogva létezik, és lakói meg vannak róla győződve, hogy létezni is fog. Mindig. Hiszen van-e olyan erő a Földön, amely az óceán mélyére ránthatná ezt a csodaszép kis szigetet...?

A fehér-piros gép lassan ereszkedett alá. Az óceán kékjétől nagyon elütött a színe. Hirtelen megcsillant rajta a napsugár, Redan szemébe vágott egy apró, éles fényszikrát, aztán tovább úszott a levegőben, egyre alacsonyabban. Már messze kinn az óceán fölött ereszkedni kezdett, és mire a part fölé ért, szinte azonnal megérinthette volna a betont, amely csaknem a vízzel egy vonalban kezdődött. Aztán a repülő „leült", és a betonon száguldott. Láthatóan fékezte iramát, nehogy túlszaladjon a leszállópályán.

Redan kiment a kis fehér épület elé. Dolgozott benne a kíváncsiság. Ma végre mindent megtud. Hetek óta tartott ez a bizonytalanság, és Redan mindennél jobban utálta, ha valami nem volt előtte világos.

A gép az épülethez kanyarodott. Vagy húszán álltak várakozva az árnyékvető ponyvák alatt. Redan sejtette, ezek közül a legtöbben felszállnak majd a gépre, és elmennek - lehet, örökre. Turisták, akiknek letelt az idejük, ám akadnak köztük simmarangiak is. Kivándorolnak, mert képtelenek megélni itt. Nagy szerencséjük lehet, hogy valahol befogadó vízumot kaptak.

Az utasok sorban bukkantak ki a gép ajtónyílásán, hunyorogtak a számukra túl erős fényben. Redan természetesen napszemüveget viselt. Férfiak és nők vegyesen jöttek, alig tízegynéhányan voltak. Hatan egy turistacsoport lehettek, mert a panjangi Oriental Hotel mikrobusza várta őket. Az útlevelek és a poggyász ellenőrzése nem tartott sokáig. A rövidnadrágos, fehér inges tisztviselők nagyon udvariasan

bántak az érkezőkkel. Mire a repülőtéri személyzet kirakta az utasok nagy bőröndjeit, valójában be is fejeződött a vizslatás.

- Hol fog lakni? - kérdezte Tony a lányt.
- A bácsikám táviratilag foglalt nekem szállást egy kis helyen... - Kivett a táskájából egy cédulát, és hangosan olvasta: SIMBA MOTEL.
- Szép neve van - mosolygott a férfi. - Azt ajánlom, menjen taxival.
- És maga?
- Nekem a helyi kormány foglalt szobát a vendégházban - közölte Tony. Elbúcsúztak. Maya megjegyezte: biztosan találkoznak még, hiszen legalább egy hétig lesz itt. Aztán távozott.

Tony egy perccel később már Redan mellett állt: -Halló!

- No végre! - fakadt ki Redan. - Azt hittem, sohasem érsz ide...! Egy álló hónapja rostokolok ezen a helyen.
- No és mi a baj? Nem volt elég pénzed? - felelte erre gúnyosan Tony. Redan csak legyintett, nem akart mások füle hallatára vitatkozni.
- Gyerünk, szereztem egy járgányt, azzal megyünk.

Az egyszerű földszintes épület előtt egy pillanatra még látták Mayát; éppen beszállt egy taxiba, és elhajtott. Redan nem állhatta meg:

- Megint felszedtél valakit...? Két percig vagy egyedül, és máris valami szoknya kezd libegni melletted.
- Nem vagy a feleségem, de az apám sem - emlékeztette Tony. - Nagyon kérlek, ne tégy szemrehányásokat. Egy hónap alatt te is behálóztál néhány nőt Simmarangban, ebben biztos vagyok.

Redan nem felelt, ellenben kellemes mosoly suhant át arcán.

- Ahhoz képest, hogy csak távoli rokonok vagyunk, egészen úgy tudunk veszekedni, mint egy házsártos feleség a férjével, nem igaz?

- Ezen már túl vagyunk... - A célzás azt jelentette, hogy mind Redan, mind Tony voltak már nősek valaha, és mindkettőjük házassága hamar megromlott. Azóta csak futó kalandokkal próbálkoztak, és a világért sem szerettek volna belebonyolódni valamilyen tartósabb kapcsolatba.
- Inkább azt mondd, mit intéztél eddig! - Tony hangjában türelmetlenség vibrált. - Rendelkezésedre állt egy hónap és pár ezer dollár... Mire mentél?
- Majd elmondom. Most távozzunk innen! - Redan nem kedvelte, ha túl sokan nyüzsögnek körülötte. Márpedig itt a téren a kolduló gyerekektől kezdve a magukat ajánló taxisofőrökön keresztül a szemtelen hamisgyöngy-árusokig mindenféle népség vadászott a külföldiekre. Egyikük sem volt idevaló, hát őket sem hagyták ki a rohamból. Redan végül mindenkit elhessegetett. A parkolóban egy szemlátomást rozoga, nyitott terepjáróhoz vezette a barátját: - Ez a kocsink.
- Éppenséggel nem egy Chevrolet-fitymálta Tony.
- Olyanok errefelé nincsenek. Helyi használatra éppen ez a jó. Simmarang, ha nem tudnád, alig zseb- kendőnyi földdarab.
- Tudom, hiszen jártam itt egyszer.
- Mondd csak, megvan-e a dokumentáció?
- Sovány a dosszié, de benne rejlik a lényeg - felelte a barátja.

Redannak ennyi elég is volt, elégedetten mosolygott. A kocsi éktelen zörejjel indult, majd nagyobb sebességnél némileg elcsöndesedett. A repülőtér Panjang délnyugati szélén volt. Redan felhajtott az útra, gyér forgalomban jutott el a város széléig. Itt ahelyett, hogy behajtott volna, letért jobbra. Kicsiny házak között keskeny utcán robogott. Bár az „utca” kifejezés nem egészen fedte az európai fogalmat. Aszfalt helyett sötétvörös földön haladt a kocsi, a kerekek lyukból lyukba csúsztak, és kis porfelhő maradt utánuk. A kertekben ruhák száradtak kötélen; mindenfelé gyerekek játszottak a porban, kecskék és kóbor kutyák között.

- Látom, már a rövidítéseket is ismered. Most például

toronyiránt hajtunk, ha nem tévedek - jegyezte meg Tony.

- Muszáj. Különben errefelé lakunk.
- Ez aztán az igazi jó hír! - kesergett Tony. - Netán egy fűkunyhóban?
- Nem egészen. De sokkal olcsóbb, mint a szálloda Légy erős: majdnem ezerkétszáz dollárt spóroltam meg neked.
- Szereztél hajót? - szegezte neki a kérdést barátja. Redan nem válaszolt. Tony ránézett. Kicsit hasonlít rá - nem csoda, az apáik alighanem unokatestvérek voltak. Ám az egész rokonsági kapcsolat meglehetősen zavarosnak tűnt, Tony úgysem értett hozzá, így inkább nem is firtatta. Redan szintén barna bőrű, fekete hajú, de nála valamivel testesebb, és ami szintén kezd számítani: három évvel fiatalabb. Egy hónappal ezelőtt küldte ide, hogy szervezze meg az „akciót". Ezzel, a kommandós filmekből ellesett szóval nevezték maguk között, amit terveztek. Pedig annak semmi köze sem volt a videofilmeken látható eseményekhez. Legalábbis így remélték eddig. De hát - sohasem lehet tudni...
- Jó kilátásaink vannak - felelte Redan, és egy pillanatra visszanézett.

Tony vagy húsz éve ismerte Redant, és bízott benne. Néha úgy tud mosolyogni, hogy azzal nemcsak a nőket, de az üzletembereket is leveszi a lábukról. Ami sokkal nehezebb feladat, mint a nők meghódítása. „A mi szakmánkban ennek van aztán igazán nagy jelenetősé- ge" - gondolta még Tony irigykedés nélkül. Hiszen tulajdonképpen ő sem különbözött a „kuzintól". „Elmehetnék Hollywoodba, filmsztárnak" - gondolta ismét.

Közben Redan folytatta: - Találtam néhány olyan embert, akikkel érdemes lesz együtt dolgozni. És nem csak bennszülötteket.

- Akadnak itt mások is? - kételkedett Tony.
- Persze. Kisiklott fickók, pénzre éhes lecsúszott alakok, meg olyanok, akiknek elegük van a szigetből, de pénz híján nem

tudnak elmenni. A legolcsóbb hajójegy innen Dzsakartába százötven dollárba kerül. A repülőjegy meg egyáltalán nem filléres mulatság.

- Belevaló emberek kellenek, akik a tengertől sem félnek.
- Ezzel búcsúztál tőlem egy hónappal ezelőtt. Azt hiszem, elégedett leszel. Délután megnézzük a hajót, utána pedig bemutatom neked az embereket.
- Mikor indulunk? - kérdezte Tony, és hirtelen nagyon nyugodt lett. Hát igen, ha már így állnak a dolgok, sokkal jobban érezheti magát. Még a végén kiderül, hogy Redan valóban nem lustálkodott az elmúlt hetekben - Tony bizony ettől tartott. Ha a fiú csak a strandra járt, és a helyi szépségeknek udvarolt - az ő pénze bánja az egészet. Redan életében nem keresett annyi pénzt, mint amennyit Tony adott neki Simmarangba indulása előtt. Redan könnyelmű fickó, de a maga módján azért megbízható. „Engem még sohasem csapott be” - mondogatta a férfi magában, ahányszor kétségei támadtak.
- Akár holnap! - felelte Redan, és belenevetett a szélbe. Mert az óceán felől arcukba fújt a könnyű, meleg szél. Szigetszaga volt, és persze tengerszaga is.

Redan lefékezett egy takaros kis ház előtt.

- Itt lakunk.

Tony körülnézett. A pázsit rendes, a ház ellen sem lehet kifogása. Talán egy kicsivel szebb is, mint az itteniek általában. Alacsony és kicsi, de épek a falai, az ablakokon moszkitóháló. Magasított faveranda a frontoldalon, hátul egy csöppnyi kert zöldell. Körben virágok nyílnak. Gyanakodva nézett Redanra: - *Csak te* éltél itt?

- Mostantól kezdve mi ketten lakunk benne - felelte a kérdés lényegét megkerülve Redan, és lekapcsolta a motort. - Ne aggályoskodj folyton! A házért a következő hónap végéig kifizettem a bért. Akkor is várni fog ʳánk, amikor odakünn leszünk a tengeren.

Ettől a perspektívától Tony vidámabb lett. Egy szilárdnak tűnő támaszpont a szárazföldön.... sok éve vágyott erre. Midössze egy hónapig, de ez most itt lesz, ebben a simmarangi „villában”. Kilépett a pázsitra, és - vállára vetve matrózzsákját - elindult a ház felé.

A dzsip dülöngélve haladt a halászkikötő mellett. A kis öbölben vagy ötven kékre és vörösre festett bárka állt. Meglepően kicsinek tűntek. „Vajon hány emberrel megy ki egy-egy legénység, hogy megmentse hálóját?” - csodálkozott Tony. Az autó itt sem aszfalton, hanem csak egy vörös földúton döcögött. Redanon látszott, ezt a terpet szintén jól ismeri. A halszagú bárkáktól nem messze, egy másik kisebb öböl fölött, sirályok cikáztak. A parton egy kopott, festékjehagyott motoros hevert. Valaha zöld színben pompázhatott, de erre csak foltok emlékeztettek. Felépítménye meg fehér lehetett, de azt mára a rozsda vörösre ette.

- Csak nem ez a tengerjárónk? - kérdezte Tony, és gyanakodva ráncolta a szemöldökét. Ha ideges lett, az ádámcsutkája fel-alá liftezett. - Ez a roncs tán százötven tonnás mindössze, és jó, ha csak felül vannak rajta ökölnyi lyukak! Az első viharban akkora léket kap, hogy azon úszhatunk majd ki, te meg én, egyszerre...!
- Fékezd magad, kedves rokon. Valóban ezt a hajót néztem ki magamnak, illetve nekünk. Légy nagyon erős: már foglalót is adtam érte.
- Mennyit? - nyelt egyet Tony.
- Ötszázat.
- Ennyiért akár megvehetted volna! - fakadt ki a társa. - Nem ér többet ez az ócskavas! Bangladesben, tudod, Chittagong mellett talán még hatszázat is megadnának érte... az ottani vaskohó bontójában! Tudod, a Halott Hajók Partján!
- Csillapodj le, öregem. Először nézd meg... De hadd figyelmeztesselek: az egész szigeten nincs bérelhető hajó ebben a nagyságban. Márpedig nekünk legalább hét-nyolc

embert kell rajta elhelyeznünk a szükséges élelmiszerrel és így tovább... Hát ne ficánkolj, tudom, mit beszélek. Azt hiszed, egy hónapig a strandon hasaltam...? Egy fenét! Simmaring összes kikötőjét bejártam, minden hajót megnéztem, ami csak létezik ezen a nyomorult szigeten. Ócska halászbárkán akarsz elindulni? Ahol el sem férünk egymás mellett, a felszerelésről nem is beszélve...? Ahol olyan a halbűz, hogy egy óra múlva kiabálva menekülnél el onnan...? Nem tudom, mitől olyan különlegesek az itteni halak, de már a második napon úgy tudnak bűzleni, hogy az európai görények francia parfümreklámnak tűnnek mellettük... No, megérkeztünk - és a kocsival ráállt a romos kőpartra, veszélyesen közel a tengerhez. Tony megesküdött volna, hogy a part egyik felső köve éppen fékezésük pillanatában esett a vízbe. A férfi mindenesetre gyorsan kilépett az autóból, mielőtt minden leomlik.

A közeli rozoga fakunyhóból egy fehér szakállú öreg bennszülött jött elő. Ismerték már egymást Redannal.

- Halló, Ligha, ez a testvérem - mutatta be Tonyt Redan. Úgy vélte, felesleges lenne neki az unokatestvérek fogalmát részletezni, hiszen az öreg nem sok szót ismert a nyelvükön.

Felmentek a hajóra. A fedélzet deszkái között itt-ott keskeny rések ásítoztak. Ligha valamit magyarázott, mintha azt adta volna elő széles gesztusokkal, hogyan kell majd néhol kicserélni a deszkákat. Tony fancsali képpel bólogatott. A motort is kipróbálták - csodák csodája, működött. A gázolaj szaga azonnal elnyomta a part felől áradó halbűzt. A fedézet alatt három nagyobb helyiség volt, és ekkor Tony magában igazat adott társának. Függőágyakat lehet felakasztani a kampókra, aránylag hűvösen lehet majd tartani a konzerveket is. Ha kell, foghatnak halat szigonnyal vagy horoggal. Cápák erre szerencsére ritkán fordulnak elő. A hajó végső soron megnyerte Tony tetszését, de ezt óvakodott kimutatni Ligha előtt. Persze, körülbelül ezer ennél jobb kishajót látott már

életében, és ha csak egyetlenegy, ennél valamivel jobbra lett volna itt kilátás. bizony azt választja inkább.

- A kötélzet eléggé rongyos - jegyezte meg határozottan -, pótolni kell. Az acélsodronyok is elpattanhatnak, a kis daru gyengécske.

Az orrban lévő horgonykamrát „ez egy közröhej, öregem!" felkiáltással intézte el, amely természetesen Redannak szólt. A hátsó kikötőbakot lábbal rúghatta odébb, hiszen a rozsda teljesen megette; semmi sem tartotta. A taton azért látszott a hajó neve: KILURU.

- Mi a fenét jelent ez a szó? - kérdezte Tony cseppet sem udvariasan.
- Kiluru annyit tesz, mint kardhal - magyarázta Redan szándékosan olyan hangon, mintha ezt minden közepesen művelt embernek tudnia kellene Európában is. - Azonfelül sok bátor gyereknek adják itt ezt a nevet, Tony.
- Kezdem érteni, miért kerül a hajó bérlete olyan sokba. Ha ilyen gyönyörű neve van...! - gúnyolódott Tony. Redan a mit sem értő Lighára mosolygott, aztán megveregette az öreg vállát, biztatóan.
- Mennyi idő nektek, urak? - kérdezte Ligha, miután ismét lejöttek a partra. A hajó alázatosan állt mögöttük. Tonyt valami okból azokra az ártatlan külsejű lovakra emlékeztette, amelyeket egyszer Amerikában látott egy istállóban. Csak másnap derült ki, hogy ezek szokták ledobálni a hátukról a rodeókon a legjobb cowboyokat.
- Két-három hét, Ligha. De lehet, hogy egy hónap is - felelte Redan.
- Fizessetek hetente száz dollárt! - mondta Ligha. Hirtelen megjavult a nyelvtudása, amint a pénzre terelődött a szó. Tony rögtön alkudozni kezdett volna, de Redan oldalba bökte, és fogai között sziszegte:
- Kuss! Örülj, hogy nem kér kauciót.

A jelek szerint a kaució fogalmát a szigeten nem ismerték. Tony belátta Redan igazát, engedelmesen hallgatott, és az üzletet Redan kötötte meg. Egymás kezébe csaptak, s abban maradtak, hogy holnap reggel jönnek a hajóért. Amikor beültek az autóba - Ligha közben hallótávolságon kívülre került r, Redan még megjegyezte:

- Te is tudod, hogy sehol a világon ilyen olcsón nem kapnál hajóbérletet.
- Jól van, jól - morogta Tony, aki közben megbékélt a helyzettel.

Redan rávillantotta fogsorát - ő is elégedett volt.

Maya Grotten némi sikertelen kísérletezés után telefonkapcsolatba lépett Európával. A vonal végén egy férfi jelentkezett:

- Te vagy az...? Csak nem *onnan* jelentkezel?
- De képzeld, innen. A célban vagyok.
- És megtudtál már valamit?
- Mondd, mikor jártál utoljára Ázsiában? És éppen ilyen ügyben?
- Miért kérded?
- Mert akkor tisztában lennél azzal, hogy ez nem megy ilyen gyorsan. Három órával ezelőtt foglaltam el a szállodai szobámat. Ebédeltem, sétáltam egyet, azóta itt ülök az ágyon, és szüntelenül hívlak. Valami gubanc lehet a vonalakban. Vagy az itteni telefonközpontban. Az előbb egy thaiföldi számon jelentkezett valaki egy teljesen ismeretlen nyelven, aztán egy kuvaiti benzinkútnál érdeklődhettem újfajta szolgáltatásaik iránt...
- A lényeg, hogy ott vagy. Holnap kezdd el, jól nézz körül! Minden apróság fontos lehet, ezt ne felejtsd el! Tudni akarok mindenről.
- Emlékszem az intelmeidre.
- Hát csak emlékezz! Aztán, amikor már meleg lesz a helyzet, szólj ide. De legalább kétnapos előretartással. Végül is

Simma... ranga, vagy hogy hívják, nem itt van a második sarkon.

- Vettem észre. Kidöglesztett ez a távolság. Ma hamar ágyba bújok.
- Van egy kérdésem... - így a férfi, de a lány elébe vágott:
- Tudom, mi lenne az. Képzeld, egyedül bújok ágyba. Ma még egyedül, hiszen senkit sem ismerek itt.
- Csak cukkolsz.
- Maradjunk ebben. Amint valamiről értesülök, újra hívlak. Üdv.
- Üdv, és vigyázz magadra, Maya.

- Abban az étteremben várnak a fiúk. Illetve, egy lány, és a fiúk - javította ki magát Redan. Körülöttük már beesteledett. A nap - ahogyan ezen az éghajlaton szokásos - hat óra körül hirtelen bukott a láthatár alá, és szinte azonnal beállt a sötétség.

Tonynak nem nagyon tetszett, hogy Redan külvárosi ócska lebujokban toborozza leendő társaikat. De kénytelen volt megbékélni a gondolattal, hiszen maga is a lelkére kötötte annak idején: kerülje a túlzott feltűnést. Panjang főterén, valamilyen elegánsnak kikiáltott étteremben nyilván felfigyeltek volna e „szervezkedésre”. Amit terveztek, annak nem tenne jót a túl nagy nyilvánosság.

A tengerparttól nem messze, Panjang keleti részén, a halászkikötőtől kissé távolabb feküdt az a kínai étterem, ahová igyekeztek. Amint beléptek, Redan körülnézett, és máris integetni kezdett. Finom arcú kínai lány hajlongott a szemlátomást „gazdag” európai vendégek előtt.

A sarokasztalnál - számtalan kicsiny porcelántálka, apró rizsboros pohárka mellett - hatan ültek. A sarokban egy harminc év körüli nő. Fekete hajú, fehér bőrű, meghatározhatatlan nemzetiségű vagy fajú; mindenesetre kissé széles arcán a kiálló csontok és az enyhén mandulavágású szemek ázsiai eredetre vallottak. „Biztosan

voltak európai ősei is” - futott át Tony fején a gondolat, amikor bemutatták őket egymásnak.

- Ő Tony, akiről már beszéltem. Ő pedig Tenna... - és egy rendkívül hosszú, bonyolult vezetéknév következett, amit ráadásul Redan kétszer eltévesztett, és elölről kezdett. Mindenki nevetett, beleértve Tennát is. Hibátlan fogsorát a férfira villantotta, és kellemes, kissé vékony hangján így szólt:

Nem tesz semmit. Se Redan, se más nem tudta még megjegyezni ezt a thai nevet... Talán én vagyok az egyetlen, aki nem téveszti el.

Ezen szintén nevettek egy sort. Redan folytatta a bemutatást. Most egy negyvenes, testes férfi következett. Simmarangi volt, amit bőrszíne egyértelműen jelzett. Tonyt a jó erős kávéra emlékeztette.

- Wowon - csak ennyit mondott a férfi, és megszorította Tony kezét. Különben azután - okulva Tenna esetéből - mindenki csak egy néven mutatkozott be.
- Wowonnál jobban senki sem ért a műszaki dolgokhoz. Hajógépész, de ha kell, kormányos és búvár - folytatta Redan.

A következő egy sovány, huszonéves, kissé ideges benyomást keltő fiatalember volt. Európai vonásain bizonytalanság és szomorúság ült. Őszintén szólva az első pillanatban Tony kicsit csodálkozott, miképpen került ez közéjük.

- León az elektromos berendezésekhez ért, és olykor le is merül könnyűbúvárként - magyarázta Redan, mintegy kitalálva társa gondolatát. Tony ezzel szintén kezet fogott, majd továbblépett. Aki most eléje került, göndör hajú, nevető arcú, harmincas férfi lehetett, izmos mellkasán csak úgy feszült a csíkos mintás matróztrikó.
- Enzo vagyok, az öreg Enzo legkisebb fia - tréfálkozott, majd hozzátette: - Az apám olasz matrózként szolgált, idejött egy hajón, aztán feleségül vett egy sim- marangi lányt. Ma is boldogan élnek.

- Enzo ugyancsak szeret búvárkodni - magyarázta Redan, és odébb terelte Tonyt. Egy valóságos hústorony került ekkor útjukba. Amikor felállt, és a kezét nyújtotta - Tonynak jócskán felfelé kellett néznie. Az óriás vagy kétméteresre nőtt, szemre olyan erősnek tűnt, mint egy súlyemelő, és a hangja akárha a pincéből jött volna:
- Kumbe - csak ennyit mondott. Mindenkinek így mutatkozott be, a legtöbben soha nem tudták meg, hogy ez családi vagy keresztnév-e, és bizony nem is merték tőle megkérdezni. Kumbe feltehetően Indonéziából jött ide, de ha faggatták, csak annyit mondott: indonéz útlevele van. Biztosan tengerész volt ő is, és egy időre „leragadt" a kikötőben. Talán lejárt a szerződése, esetleg egy éjszaka annyira berúgott, hogy nem talált vissza a hajójára, és az elment nélküle...? Az ilyesmi a világ minden kikötőjében gyakran előfordul. Az ehhez hasonló szerencsétlen alakokból verbuválódik aztán az a nemzetközi, igen vegyes, hontalan társaság, amely csak csavarog, és jobb időkre, esetleg más hajókra vár. Kumbe szemmel láthatóan szeretett enni, sőt inni is, bár most egyikkel sem foglalkozott. Ült a helyén, és Tonyt nézte, várakozva. Harminc év körüli lehetett. Redan senkitől sem kért igazolványt, útlevelet. Őt csak a képességük érdekelte.
- Kumbe jól tud merülni, és erős - foglalta össze röviden a hústorony képességeit. Tony erre nem szólt. Az utolsó társ felé fordult.

Ez egy kínai volt, amint az rögtön látszott is. Alacsony, sárga bőrű, meghatározhatatlan korú férfi. Éppen úgy lehetett huszonhat, mint negyvennyolc - ez a dolog Tonyt mindig zavarta az ázsiaiakkal kapcsolatban. Most mindenesetre ezt nem mutatta. A kínai erősen megszorította a kezét, és udvariasan mosolygott, sőt egy alig észrevehető, japános kis meghajlást is tett.

- Yong remek könnyűbúvár és halszakértő - mutatta be Redan.

„Ki hitte volna, hogy még ichthyológust is szerződtet!” - gondolta Tony, de nem nézett Redanra. Végre leülhetett, és falatozhatott az eléje tett tálakból. Tudta, sokat számít, milyen lesz róla az első benyomás. Abban biztos lehetett: Tenna, Wowon és Yong rokonszenvét már azzal elnyerte, hogy nem kért villát a kínai ételekhez, hanem otthonosan forgatta az evőpálcikákat. Nem hiába járt annyit Keleten... Redan elismerően lökte meg az asztal alatt a térdét, Tony szinte hallotta: „Egy null a javadra, öregem!”

A pincérlány megint töltött a poharakba. Tony aggódva figyelte őket, de látta: mindenki józan. Az étteremben rajtuk kívül nem sok vendég tartózkodott. Ezen az éghajlaton még korai időpontnak számított a hat-hét, sőt a nyolc órás vacsora is. Semmiségekről társalogtak, de mindnyájan érezték, hamarosan kezdetét veszi az az igazi beszélgetés, amelyre közülük többen már hetek óta vártak. Redan ugyancsak izgult; nem szerette volna, ha Tony egy vagy két meggondolatlan kijelentéssel lerombolja azt, amit ő itt oly szépen felépített.

Tony kivárta, míg a pincérnő az üres tálkákkal, csészékkel és üvegekkel távozik. A szomszédos asztaloknál senki sem ült. A férfi halkan megszólalt:

- Figyeljetek ide! Redan biztosan említette nektek, hogy egy tengeri... hm... vállalkozásról van szó.

Hallgattak, vártak. Tony nyelt egyet, és folytatta:

- Hogy mi is ez valójában, erről eddig nem akartunk beszélni. Ha a tervünk kiszivárogna, aligha tehetnénk azt, amit akarunk. Hogy rövid legyek: egy régen elsüllyedt hajó roncsát kell megtalálnunk az óceán fenekén.
- Milyen mélyen? - kérdezte Leon. Tárgyilagosan. Tony ezt szerette, ezért rögtön válaszolt. A legkisebb bizonytalanságot sem szabad észrevenniük, mert az megrendítheti bizalmukat.
- Meglepően csekély mélységben, úgy gyanítom. Maradjunk ennyiben, hiszen nincsenek túl pontos adataink. Előbb meg kell találnunk a roncsot.

- De annyit csak tudtok, hol kezdjünk keresni? - kérdezett közbe Enzo.
- Természetesen! - Tony változatlanul magabiztos hangot ütött meg. - Redan szerzett egy hajót, amit holnap birtokba veszünk. Amint feltöltöttük a raktárait a holminkkal és, némi élelmiszerrel, azonnal indulunk.
- Most már csak azt kellene elárulnotok, mi van abban a roncsban? - Ezt Tenna kérdezte kellemes hangján. Még mosolygott is hozzá, de azért nem tagadhatta volna le a benne rejlő kis feszültséget. Tony a lány szemébe nézett, és megfontoltan rázta a fejét:

- Jobb, ha egyelőre nem tudjátok. Majd odakünn a tengeren elmondjuk nektek.

Azon az estén már nem sokat tárgyaltak. Ezek az órák valójában csak az ismerkedést szolgálták. Tony megerősítette Redan ígéreteit az anyagiakról; biztosította a társaságot, hogy mindenki megkapja a pénzét. Az esetleges balesetekért nem vállalnak felelősséget, ha valaki akarja - és van rá pénze -, kössön életbiztosítást. Kumbe erre egy nagyot legyintett, Wowon csak nevetett. Yong, a kínai, udvariasan mosolygott, és alig szólt. León láthatóan szeretett volna még egy-két kérdést feltenni, de hamarosan belátta, hogy kíváncsiskodással semmire sem megy. „Szóval kincset keresünk” - mondta, és elégedetten dörzsölte a kezét. Redan és Tony együtt közölték azt is, hogy a „talált dolgok értékének” tíz százalékát osztják el a kutatóhajó legénysége között. Nem mulasztották el a többiek értésére adni: ez az összeg jóval felülmúlhatja azt a pénzt, amit előre kikötött bérként kapnak. Természetesen csak akkor, ha megtalálják „azt a dolgot”.

Este a szállásukon Redannal átnézték a dokumentációt. A két rokon már hónapok óta tervezte ezt a lépést. Nemrégen sikerült nagyobb pénzhez jutniuk; addig bele sem vághattak. Tonynak ugyan égnek állt a haja, amikor eszébe jutott: mi lesz, ha idő előtt elfogy a pénzük? A roncs gyors megtalálása esetén

minden jóra fordulhat, de ha a keresés túlságosan elhúzódik, az több veszéllyel is fenyeget. Például azzal, hogy híre kel a szigeten és környékén a kutatásuknak, és míg ők visszamennek a távoli Európába újabb pénzt keríteni, valaki más megtalálja a roncsot. A legjobb az lenne - vélték -, ha nagyon gyorsan rálelnének, és huss...! Mielőtt bárki sejteni kezdene valamit, máris eltűnnek a zsákmánnyal.

- A simmarangi kormány részéről minden rendben van? - kérdezte Tony. Már az ágyból szólt ki. Redan a másik szobában feküdt le, de az ajtót nyitva hagyták.
- Az itteniek a felségterület határát még a nagyon hagyományosnak mondható hat mérföldben határozták meg - felelte Redan. - Ha a te adataid igazak, a roncs nem lehet tíztizenegy mérföldnél közelebb.
- Oké... - mormolta Tony álmosan. Rögtön el is aludt...

...Nem tudta, meddig tartott az álma. De biztosan órák teltek el, mert odakünn beállt az a csönd, ami az ezen az éghajlaton élő emberek között csak jóval éjfél után tapasztalható. Hiszen itt a déli hőség mindenkit szieszstába kerget - a legtöbben alszanak is egyet -, hogy aztán este sokáig fent legyenek. A panjangi utcákon későig fel-alá hullámzanak a szigetlakok. A forró éjszakákon szerelmek szövődnek, sakkpartik zajlanak az utcai lámpák alatt, go-játékosok küzdenek órák hosszat...

Amikor felébredt, mindenütt csönd honolt. Mégis, tudata jelzett valamit. Nem volt biztos semmiben, csak abban, hogy felriadt. Talán nem ok nélkül...? Belefülelt a sötétségbe. Csupán parányi emléknek tűnt az agyában az a kis zaj, amit álmában hallott.

Majdnem azt hitte, tényleg csak álmodott, és éppen befúrta volna a fejét a párnába, amikor valahol ismét megcsikordult valami. Most már meg volt róla győződve, hogy ez riasztotta fel álma végén. Felült. Az ágy nyikordult egyet alatta. Hallotta Redan szuszogását a nyitott ajtón át. A moszkitóháló ujjai közé

akadt, lassan, nagyon lassan félrehúzta, ősi ösztönök működtek benne. *Valaki jár itt...!* Nem tudta, hirtelen mit csináljon. A hálót mindenképpen jó lesz félrehúzni, gondolta, hogy ha megtámadnák, védekezhessen. Még csak az hiányzik, hogy belegabalyodjon!

Mindkét lábát a padlóra tette, de amikor felállt, a deszka megreccsent alatta. Az ajtónyílásban mintha egy árny mozdult volna, méghozzá gyorsan. Tony már nem játszott indiánosdit, sebesen a bejárathoz szaladt. Meztelen talpai csattogtak a padlón. Valahol tompán csapódott egy másik ajtó. Mire az előszobaszerű folyosón odaért, a kert is hallgatott.

...Reggel elmondta a történteket Redannak. A fiatalember a hűtőből rakta ki a reggelijüket a nemes egyszerűséggel megterített asztalra (újságpapír, két tőrnek beillő kés, valamint egy teáskanna két csészével), ám a történet hallatán csak legyintett:

- Álmodtál, kedves rokon.
- Először igen, de éppen a zaj ébresztett fel... Idegen járt a lakásban, én mondom neked.

Redan hirtelen leült vele szemben a székre. Tony jól láthatta a szemében megjelenő aggodalmat. Nyugtalanul kérdezte:

- A pénz, vagy a dokumentumok...?
- Ellenőriztem - bólintott nyugodtan Tony, és most örült, hogy lám, ismét ő a nyugodtabb, a megfontoltabb. - Még akkor, a sötét lakásban. És ma reggel újra. Nem tűnt el sem az egyik, sem a másik. A dokumentumokat különben alaposan elrejtettem.
- Ez jó... - Redan némileg megkönnyebbült. - De mi lett volna, ha négyen, öten, hatan jönnek be? Ha elkapnak bennünket, a torkunkra tesznek egy szerfölött éles kést, és azt suttogják, ide velük, különben...?

-- Ha odaadod, akkor is elvágják a torkodat - legyintett Tony nagyvonalúan, és megvajazta a kenyerét, ízlett neki ez a simmarangi kenyér, no és a vajnak szintén volt valami

különlegesen jó íze. Nem is beszélve a sajtról. Ehhez foghatpt talán csak Hollandiában evett. Apropó, Hollandia! Mi lehet azzal a Mayával? Nem emlékezett rá, melyik hotel nevét mondta neki a lány.

- Fegyver kellene - tette hozzá égy perccel később. Redan erre kiment a szobából, majd hamarosan visszatért egy régimódi Mauserrel.
- Én is gondoltam rá, - Látható élvezettel dajkálta a pisztolyt, miközben kihúzta a tárat. Benne lapult az összes golyó. Filmekből ellesett mozdulattal, nyitott tenyérrel becsattantotta, és folytatta: - A múlt héten szereztem az itteni ócskapiacon. Gyanítom, Simmarangban szintén kell hozzá fegyvertartási engedély.

Alig fejezték be a reggelit, a ház előtt megállt egy kis zöld autó, és egy fiatal férfi szállt ki belőle. Fehér inget, nyakkendőt viselt. Redan összehúzott szemmel nézte az idegent, amint az a pázsiton át a főbejárat felé közeledett. Aztán felkapta a pisztolyt, és bement a szobába.

- Beszélj vele te. Talán eltévesztette a címet.,

De hamar kiderült, hogy a jövevény nagyon jól tudja, hová jött.

- Antonio Culver úr...? Timm Sangole a nevem, a helyi lap riportere vagyok - mutatkozott be, és várakozó testtartással állt a küszöb előtt. Hajában választék, egészen európaias arc és viselkedés. De Tony nem mozdult azonnal. Csak kis késéssel állt félre:
- Hát, ha engem keres... fáradjon ide a teraszra. Nem akarta a lakásba vezetni. Redan nem jött elő, de Tony sejtette, valahol úgy lapul, hogy azért hallja a beszélgetést. Nyitva voltak az ablakok, csak a fehér moszkitóháló lebbent rajtuk. Felemelte hát a szavát ő is, miközben Sangole leült a kopott fapadra, a terítő nélküli fonott nádasztalka mellé.
- Kér valami frissítőt? Mással, sajnos, nem tudom megkínálni.
- Köszönöm, uram, nem kérek semmit - felelte amaz jól

nevelten. - Tudja, Mr. Culver, mi egy kicsiny szigetország vagyunk. Ide ritkán jönnek idegenek, még ritkábban úgynevezett érdekes emberek.

- És engem annak tart? - kérdezte Tony. Merően nézte a férfit. Huszonöt éves lehetett, halványbarna bőr, értelmes szemek, arckifejezés. Biztosan nem buta pasas. De mi a fenét akarhat...?

- Úgy hallottam, ön halászati szakértő. Nyilván értesült arról, hogy nálunk nagyon sok halász él, és sok száz éve nemzedékről nemzedékre öröklik tudásukat... Biztosan tudna valami érdekeset mondani a simmarangi *Herald* olvasói számára.

Tony csak két dolog között választhatott. Vagy kidobja a pasast, ám ezzel felhívja magára a figyelmet, és ebből még számos bonyodalom származhat, vagy úgy tesz, mint aki tényleg riportalanynak hiszi magát, és interjút ad. Ez utóbbi mellett döntött. Kegyesen bólintott.